

Arrest

nr. 272 818 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 23 december 2015, dient op 28 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 september 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient geen beroep in tegen voormelde beslissing.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 30 mei 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt 14 juli 2017 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid, waartegen verzoekster geen beroep instelt.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 8 februari 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 26 februari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 25 november 2021.

1.5. Op 27 januari 2022 verklaart de commissaris-generaal het volgend verzoek niet ontvankelijk. Deze bestreden beslissing wordt op 31 januari 2021 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Aleppo. U woonde nooit in de stad maar was uw hele leven woonachtig in Saraqeb, een stad in de provincie Idlib. Bij het begin van het conflict vluchtte u het land uit, uit angst voor de bombardementen en de gevechten in de stad Saraqeb. U ging naar Libanon en keerde, na de geboorte van uw dochter, kort terug naar Syrië om haar paspoort te maken. Na een maand vertrok u naar Algerije en via Marokko en Spanje kwam u in België terecht waar u samen met uw broer A. (O.V.nr.: X en Nr. CGVS: X) asiel aanvraag bij de DVZ.

Op 30 september 2016 besliste het CGVS deze asielaanvraag met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, familiesamenstelling en documenten geen geloof kon worden gehecht. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing. U verliet België niet na deze beslissing.

Op 30 mei 2017 verklaarde u zich samen met uw echtgenoot, A.A. (O.V. X), een tweede keer vluchteling. In het kader van uw huidige asielverzoek verklaart u in het kader van uw vorige aanvraag te hebben gelogen over uw familiesamenstelling. A. (O.V.nr.: X en Nr. CGVS: X) zou in werkelijkheid niet uw broer maar uw vader zijn. Ook stelt u dat uw oom, de broer van uw stiefmoeder, drie jaar geleden in Syrië door rebellen werd ontvoerd, hetgeen er volgens u op wijst dat ook u gezocht wordt in Syrië.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort; een kopie van een uittreksel van de Syrische burgerlijke stand met betrekking tot uw familiesamenstelling; een kopie van een uittreksel van de Syrische burgerlijke stand met betrekking tot de geboorte van uw dochter; een brief van uw advocaat, meester Geleyn, dd. 01.02.2017; de resultaten van een DNA-test dd. 19.01.2017, uitgevoerd door het Erasmus Ziekenhuis in Brussel, waaruit blijkt dat er 99,99 procent zekerheid bestaat dat R.A. uw vader is; een brief van de burgerlijke stand van de stad Brussel dd. 19.05.2017, waarin vermeld wordt dat u voor hun diensten verklaarde te zijn gehuwd met A.A..

Op 17 juli 2017 nam het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Er werd immers geoordeeld dat uw verklaringen in het kader van uw tweede verzoek de ongelooftwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Saraqeb en van uw asielmotieven niet konden herstellen. Er kwamen in tegendeel meer tegenstrijdigheden aan het licht. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 8 februari 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek haalt u aan dat u uw vingerafdrukken hebt gegeven in Spanje in december 2015, op de grens tussen Marokko en Melilla. U verbleef ongeveer een week in een opvangcentrum in Melilla, waar u een rode kaart kreeg. Hiermee reisde u met de ferry naar het Spaanse vasteland waar u één dag verbleef alvorens de bus te nemen richting België. In dezelfde maand nog kwam u toe in België. U bent sinds december 2015 niet meer teruggekeerd naar Spanje. U stelt dat u niemand heeft in Spanje en dat het er moeilijk is als alleenstaande vrouw, alsook dat uw kinderen intussen gehecht zijn aan België.

Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u de geboorteakte van uw zoon A.R. neer, alsook documenten van de burgerlijke stand in Brussel in verband met een geboortepremie, een zwangerschapsvergoeding en vaccinatie van uw zoon.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name dat u uw vingerafdrukken in Spanje hebt gegeven maar dat u er niet naar kan terugkeren omdat u daar niemand kent, het er niet veilig is voor jullie en uw kinderen gehecht zijn aan België (Verklaring volgend verzoek dd. 25/02/2021, vraag 19 en 21-22 en CGVS dd. 25/11/2021, p. 4), dient opgemerkt dat u geen nood aan internationale bescherming in België aannemelijk maakt.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result dd. 08/02/2021 en Eurodac Marked Hit dd. 25/02/2021) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat

die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Spanje, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld tewerkstelling of scholing, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen. Hetzelfde geldt voor uw algemene verwijzing naar het feit dat het onveilig is in Spanje en dat u vreest er slechte ervaringen op te doen. U maakt immers geen melding van

dergelijke concrete incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming. Er zijn evenmin concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer (Verklaring volgend verzoek dd. 25/02/2021 vraag 22-23 en CGVS dd. 25/11/2021, p. 3-4).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van het feit dat u een alleenstaande moeder bent (CGVS dd. 25/11/2021, p. 4), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonbaar dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Dat u reeds na 1 week en vóór de toekenning van uw beschermingsstatus vertrokken bent uit Spanje, getuigt daarenboven niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Spanje uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden. U verklaart in dit opzicht overigens zelf dat het niet uw bedoeling was om naar Spanje te gaan en dat u nooit overwogen hebt om in Spanje een leven op te bouwen (CGVS dd. 25/11/2021, p. 2 en 4).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u neerlegt in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming, met name de geboorteakte van uw zoon en de documenten van de Brusselse burgerlijke stand, moet worden vastgesteld dat de bovenstaande beoordeling niet in positieve zin kunnen ombuigen. Deze documenten hebben immers geen betrekking op problemen die u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje zou krijgen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughouding naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en maakt gewag van een manifeste appreciatiefout.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde wettelijke bepaling nu melding wordt gemaakt van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, maar gemotiveerd wordt dat verzoekster al een status heeft in een andere Europese lidstaat.

Zij verwijt de commissaris-generaal haar specifieke situatie, namelijk het feit dat zij een moeder is van twee minderjarige kinderen, niet in aanmerking te hebben genomen. Zij legt verder uit dat haar oudste kindje in 2014 geboren is in Spanje, maar haar jongste kindje in België, waardoor haar jongste kindje geen internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Spanje. Nu de situatie van haar jongste kind niet gelijk is aan haar eigen situatie, had de commissaris-generaal een aparte beslissing moeten nemen in hoofde van het jongste kind.

Zij vervolgt dat zij pas ontdekte dat zij een statuut verkregen had van de Spaanse autoriteiten nadat zij in België een derde verzoek om internationale bescherming indiende. Zij meent dat de commissaris-generaal diende te onderzoeken of haar status nog steeds actueel is en dat dit niet kan worden afgeleid uit het document "Hit Eurodac", dat zich in het administratief dossier bevindt. Het is volgens haar meer dan waarschijnlijk dat zij in Spanje geen recht op terugkeer meer zal hebben. Nu de status haar reeds meer dan vijf jaar geleden werd toegekend, diende de commissaris-generaal de Spaanse autoriteiten aan te schrijven om na te gaan of de status nog actueel is en zij nog de rechten heeft die aan de status zijn verbonden. Zij verwijt de commissaris-generaal geen algemene informatie te hebben toegevoegd omtrent de situatie van Spanje. Tenslotte stelt ze dat de toegang tot de huisvesting niet gegarandeerd kan worden voor haar als alleenstaande vrouw met twee jonge kinderen.

2.2. Nieuwe stukken

Er werden geen nieuwe stukken overgemaakt.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip *“nieuwe elementen of feiten”*, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen

die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.5.1. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek verklaart verzoekster dat zij haar hele leven woonachtig was in de stad Saraqeb in Syrië en zij bij het begin van het conflict het land is ontvlucht. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar herkomst, familiesamenstelling en documenten en neemt op 30 september 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient geen beroep in tegen voormelde beslissing.

2.5.2. In het kader van haar tweede beschermingsverzoek verklaart verzoekster dat zij gelogen heeft over haar gezinssamenstelling. Zij stelt dat de ontvoering van haar oom door rebellen erop wijst dat zij ook gezocht wordt in Syrië. De commissaris-generaal verklaart het volgend verzoek op 17 juli niet ontvankelijk. Verzoekster dient tegen voormelde beslissing opnieuw geen beroep in.

2.5.3. In het kader van haar derde beschermingsverzoek verklaart verzoekster dat haar vingerafdrukken in 2015 genomen werden in Spanje, dat zij ongeveer een week in een opvangcentrum in Melilla verbleef en dat ze, nadat ze in bezit werd gesteld van een rode kaart, met de ferry naar het Spaanse vasteland reisde, van waaruit zij de volgende dag de bus nam richting België.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Spanje. Uit de documenten getiteld *“Eurodac Search Result”* van 8 februari 2021 en *“Eurodac Marked Hit”* van 25 februari 2021, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt inderdaad dat verzoekster internationale bescherming werd toegekend door de Spaanse autoriteiten op 24 augustus 2016 (AD CGVS, landeninformatie, stukken 1 en 2).

Dat verzoekster over een internationale beschermingsstatus beschikt, betreft een nieuw element nu het niet onderzocht werd in het kader van de behandeling van haar eerste en tweede beschermingsverzoek. De hamvraag is echter of dit ‘nieuwe element’ de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Voor het antwoord op die vraag moet niet meer, in tegenstelling tot wat onderzocht werd in het kader van de eerste twee beschermingsverzoeken een onderzoek gevoerd worden ten aanzien van het

herkomstland, doch wel ten aanzien van Spanje, alwaar zij de internationale beschermingsstatus heeft verkregen. Gelet op die omstandigheden, kan de commissaris-generaal, nu het een volgend verzoek betreft in het kader waarvan de internationale beschermingsstatus verleend door een andere EU-lidstaat is komen vast te staan, niet verweten worden toepassing gemaakt te maken van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet en in het kader van het onderzoek naar de nieuwe elementen de vraag te hebben gesteld of het vermoeden, dat verzoeksters grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, al dan niet wordt weerlegd. Dat er toepassing werd gemaakt van een verkeerde wetsbepaling kan de Raad aldus niet bijtreden.

2.5.3.1. Dat de Spaanse autoriteiten haar een internationale beschermingsstatus hebben toegekend, betwist verzoekster niet. Wel stelt zij de vraag of haar verblijfsvergunning thans nog geldig is en of zij haar recht op terugkeer naar Spanje wel zal kunnen laten gelden.

Betreffende verzoeksters opmerking dat haar de status reeds lange tijd geleden werd toegekend en het niet zeker is of zij nog wel voldoet aan de voorwaarden om die bescherming te genieten en een verblijfstitel te kunnen krijgen, merkt de Raad op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken en die de vaststelling dat haar verblijfstitel nog geldig is, doet weerleggen. Zij stelt weliswaar dat het meer dan waarschijnlijk is dat zij in Spanje geen recht op terugkeer meer zal hebben en dat haar status reeds meer dan vijf jaar geleden werd toegekend, maar toont hiermee niet aan dat zij desgevallend verhinderd zal zijn een aanvraag tot verlenging/hernieuwing van een verblijfskaart aan te vragen bij de Spaanse autoriteiten. Dat het zeer waarschijnlijk is dat zij niet kan terugkeren naar Spanje is louter hypothetisch en is thans niet voldoende om aan te tonen dat verzoekster actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken. Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van verzoeksters internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

2.5.3.2. In zoverre verzoekster erop wijst dat haar jongste kindje geboren werd in België en bijgevolg over geen enkele internationale bescherming in Spanje beschikt, benadrukt de Raad vooreerst dat *in casu* het onderzoek van de commissaris-generaal zich situeert in het licht van het weerlegbaar vermoeden dat verzoekster, aan wie internationale bescherming werd verleend in Spanje, er over voldoende of reële bescherming beschikt en haar fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, zoals omschreven in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en dat het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje werd verleend, te weerleggen. De Raad wijst verder op het in artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet opgenomen vermoeden dat het *in casu* door verzoekster in België ingediende verzoek om internationale bescherming eveneens is ingediend namens de haar vergezellende kinderen, minderjarige vreemdelingen over wie zij het ouderlijk gezag uitoefenen. Dat dit ook *in casu* het geval is, blijkt uit de vaststelling dat voor haar minderjarige kind A.R., geboren in België, geen (afzonderlijk) verzoek om internationale bescherming in eigen naam overeenkomstig paragraaf 2 van voormelde bepaling werd ingediend zodat het kind aldus het statuut van haar ouders volgt en verzoekster de commissaris-generaal niet dienstig kan verwijten ten aanzien van haar kindje A.R. geen aparte beslissing te hebben genomen.

Hoewel de Raad in het administratief dossier geen informatie ontwaart waaruit kan blijken dat de internationale bescherming die in Spanje aan verzoekster werd verleend, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met wie de familieband wordt aangetoond, dient gewezen op artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Deze richtlijn bepaalt geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde, doch artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Dit betekent dat hoewel de lidstaten kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij hiertoe niet verplicht zijn maar wel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijftitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Ook het Hof van Justitie benadrukte in arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend, doch uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit voort dat deze richtlijn de lidstaten verplicht hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68).

De Raad benadrukt dat aangezien verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de EU, *in casu* Spanje, en zij ten overstaan van de bevoegde Belgische instanties niet heeft kunnen overtuigen dat de haar verleende bescherming niet langer actueel of niet effectief zou zijn (zie *supra en infra*), er in het licht van de geëigende procedure en beroepsprocedure die zij in België doorloopt en naar recht uitgeput heeft, moet vanuit gegaan worden dat zij, en bij uitbreiding het hele gezin dat haar ten laste komt, gevolg geeft aan de uitkomst ervan en zich terug onder de bescherming van de Spaanse autoriteiten stelt. Er anders over oordelen druist immers manifest in tegen de Europese regelgeving en het gemeenschappelijk Europees asielstelsel waarbinnen ook onderhavig verzoek en beroep kaderen. Verzoekster dient zich met betrekking tot de mogelijkheden wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van haar jongste kindje in geval van terugkeer naar Spanje dan ook te beroepen op de geëigende procedures die haar naar Spaans recht ter beschikking staan.

Gelet op voorgaande oordeelt de Raad dat de geboorte van het jongste kindje in België, waaromtrent zij een geboorteakte en documenten van de Brusselse burgerlijke stand neerlegde (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2) geen nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking dient te komen voor een internationale beschermingsstatus.

2.5.3.3. De Raad merkt vervolgens op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectievelijk

nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedure-richtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);

- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38)

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Spanje sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit de verklaring van verzoekster en het zeer summiere betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekster in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Spanje zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie omdat de toegang tot de huisvesting er niet gegarandeerd wordt en zij een alleenstaande vrouw is met twee kindjes (verzoekschrift p. 10). Zij verklaarde bij het CGVS niet terug te kunnen naar Spanje omdat zij er niemand heeft, het er voor een alleenstaande vrouw met kindjes heel moeilijk is en dat haar kindjes gehecht zijn aan België, hier school lopen en gehecht zijn aan hun grootouders (CGVS, verhoor, p. 4).

In het verzoekschrift citeert verzoekster uit blz. 143-144 van het AIDA rapport en geeft zij de weblink van dit rapport weer. De Raad leest in de geciteerde tekst dat er in Spanje een gebrek is aan beschikbare sociale huisvesting, er onvoldoende financiële steun is voor het betalen van de huurprijs, er hoge vereisten worden gesteld in de huurcontracten en er sprake is van discriminatie. Verder wordt aangekaart dat begunstigden van internationale bescherming vaak moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt omwille van de taal, kwalificaties en discriminatie en dat de situatie erger is geworden door de economische crisis. Hoewel er melding wordt gemaakt van bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd kunnen worden inzake de toegang tot de arbeids- en huisvestingsmarkt, merkt de Raad op dat uit voorgaande informatie niet kan worden afgeleid dat de algemene situatie in Spanje zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de informatie aangebracht door verzoekster blijkt verder niet dat statushouders de toegang tot de arbeidsmarkt of huisvestingsmarkt worden ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van

beschermingsverzoeken van statushouders in Spanje. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Spanje zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van haar verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Zoals reeds *supra* uiteengezet onder de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie komt het aan verzoekster toe om aan te tonen dat zij terecht komt in een toestand van verregaande materiële deprivatie en dit buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om. Van verzoekster, die internationale bescherming geniet in Spanje, mag dan ook worden verwacht dat zij zelf de nodige initiatieven neemt om haar rechten te doen gelden of in staat is om op basis van concrete ervaringen waarmee zij zou zijn geconfronteerd, aan te tonen dat zij haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden.

De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift niet verder komt dan op algemene wijze voor te houden dat een terugkeer naar Spanje een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest en te verwijzen naar algemene informatie uit het AIDA rapport, zonder in te gaan op haar concrete situatie en ervaringen in haar hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming in Spanje.

In casu ligt de situatie voor van een vrouw van 25 jaar vergezeld van twee minderjarige kinderen. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud van 25 november 2021 dat verzoekster slechts een zeer korte periode in Spanje is gebleven, zijnde één week in Melilla en één dag op het vasteland (CGVS, verhoor, p. 3), dat zij er geen problemen heeft gekend (CGVS verhoor, p. 4) en dat zij nooit de intentie had om er een duurzaam verblijf op te bouwen nu het de bedoeling was om naar België te reizen (CGVS verhoor, p. 3). De Raad ontwaart uit de notities van het persoonlijk onderhoud aldus geen enkele problemen waarmee verzoekster tijdens haar verblijf in Spanje zou zijn geconfronteerd. Dat zij in Spanje terecht zal komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie kan op geen enkele wijze worden vastgesteld. Evenmin wordt het tegendeel aangetoond in het verzoekschrift.

Waar verzoekster erop wijst dat zij een alleenstaande vrouw is met twee minderjarige kinderen merkt de Raad op dat er echter geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat haar profiel dermate kwetsbaar zou zijn zodat het haar het dermate moeilijk wordt gemaakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen waardoor er een ernstig risico is dat zij terecht zou komen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. Verzoekster getuigt niet van een dermate kwetsbaarheid op grond waarvan zij buiten haar wil om verhinderd zou zijn om haar rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat zij niet in staat zou zijn om daartoe de nodige initiatieven te nemen. Het dient herhaald dat verzoekster verklaarde geen problemen te hebben gekend in Spanje en zij aldaar geen enkele stappen heeft ondernomen met het bekomen van huisvesting of het uitbouwen van een leven (CGVS verhoor, p. 4).

Waar verzoekster nog melding maakte van de economische crisis in Spanje duidt de Raad er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn en aldus de problemen van louter socio-economische aard niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Spanje betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging

noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekster internationale bescherming heeft verkregen in Spanje, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken. De Raad wijst er in dit verband op dat dergelijke sociaaleconomische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekster concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden zoals *in casu* voorgesteld, volstaan niet om te gewagen van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal onkrachten of weerleggen waardoor de pertinente motieven van de commissaris-generaal door de Raad integraal worden bijgetreden.

Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zoals blijkt uit de uiteenzetting *supra* maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekster concreet aantooft dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Gelet op voorgaande oordeelt de Raad dat de aangehaalde algemene situatie in Spanje met betrekking tot de internationale beschermingsstatus die verzoekster in Spanje heeft gekregen geen nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking kan komen voor de internationale beschermingsstatus in België.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat haar in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

2.7. In de mate dat verzoekster nog wijst op artikel 3 van het EVRM en voor zover zij meent dat dit artikel werd geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO